

Grundstenen

av Joakim Hertze

©2005 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Mannen kom med raska steg runt hörnet och fann äntligen den lä som han så längtat efter de senaste minuterna. November var här och i och med det de råkalla höstvindar som är så karakteristiska för den skånska vintern. Mannen var klädd i en sliten ljusgrå ullrock, vars krage han krampaktigt drog ihop kring halsen för att skydda sig mot snålblåsten. På huvudet bar han en svart filthatt med ett grått band och på fötterna alldeles för tunna svarta skor av kalvläder, med en klack som var påtagligt mer sliten längs den yttre randen på höger fot.

Klockan närmade sig fyra på eftermiddagen och det hade sakta börjat skymma mellan bostadshusen. I sin hand hade mannen en tummad papperslapp med en adress och en vägbeskrivning slarvigt nerskrivna i blyerts. Hans pekfinger rörde sig från höger till vänster över de exotiska bokstäverna, medan han tyst för sig själv ljudade ord som sprungit ur ett betydligt varmare land än det han nu befann sig i.

När mannen kom till korsningen mellan Norra Parkgatan och Simrishamnsgatan stannade han upp och tittade frågande på sin lapp. Det var nu så skumt att han var tvungen att böja huvudet närmare för att kunna urskilja texten. Efter någon minut tittade han bekymrad upp och såg sig om efter någon form av ledtråd till var han befann sig. På asfalten framför honom hade någon sprejat orden "Kliv in och bli rånad" i matt guldfärg och kompletterat med en pil som pekade in mot ett mörkt utrymme mellan två hus. Mannen följde pilen med blicken och såg något blänka till i det svaga ljuset från gatubelysningen. Efter en stund tvekan stoppade han omsorgsfullt undan papperslappen, tog fram sin tändare ur en av rockens många fickor och klev nyfiket in i skumrasket mellan husen.

I skenet från en liten flämtande eldslåga såg sig mannen om. Hela hans synfält begränsades av tre höga tegelväggar utan fönster, vilka bildade ett slags trång alkov. Det var med ett visst besvär som han överhuvudtaget kunde vrida på kroppen i detta utrymme och han kände armbågarna skava mot tegel och murbruk. På väggen som löpte parallellt med gatan återsåg han till sist vad som fångat hans

intresse. Ovanför en lös tegelsten, blott någon meter över marken, satt en liten plakett i nersolkad mässing. På denna stod följande inskription att läsa:

”På denna sten vilar Malmö stad. Vänligen rör ej.”

Mannen med den slitna ullrocken förstod inte ett ord av detta, men tyckte att det var besynnerligt att man på detta sätt märkt ut just denna tegelsten, som i övrigt såg precis likadan ut som alla de andra. Förbryllad grep han tag om stenens fria kortsida, ruckade den lite upp och ner och drog sedan ut den med ett svagt skrapande ljud. Det prasslade svagt när små korn av murbruk singlade ner över asfalten.

Medan mannen vägde tegelstenen i sin hand och funderade över vad som gjorde den så speciell att den förärats en plakett, drog ett öronbedövande muller genom kvarteret. Fyra skator lyfte med skärrade kraxanden från ett hustak tvärs över gatan och kort därefter började marken att skälva. Ett moln av damm hävde sig över horisonten och inom loppet av två och en halv minut var hela Malmö stad jämnat med marken.

Efter ungefär en kvart hade tystnaden lagt sig över ruinerna. Ur en hög av tegel och brädor reste sig mannen med ullrocken upp och borstade sin hatt fri från murbruk. Han betraktade för ett ögonblick tegelstenen i handen, innan han böjde sig ner och försiktigt placerade den på en hög av bråte. Han kisade sedan upp mot vinden, drog rocken tätare om sig och började tafatt klättra därifrån.